

kunne sige: Enhver Opførelse — for nu at holde mig til Lovforslagets § 2 — af et udkommet Skrift, enhver Dramatisering af et udkommet Skrift efter Lovforslagets § 2 er strafbar, naar ikke den, som lader Stykket opføre eller dramatiserer det literære Arbejde, kan godtgjøre og bevise, at han har Forfatterens Samtykke, og dersom han vil paaberaabe sig, at der er gaaet 30-50 Aar efter Forfatterens Død, maatte det ogsaa blive hans Sag at bevise, at dette Tidsrum er gaaet; Han maa bevise, naar den paagjældende Forfatter er død. Det kan han ikke gjøre, naar man ikke ved, hvem Forfatteren er, ergo kan det aldrig blive tilladeligt at opføre eller dramatisere en anonym Forfatters Værker. Det Resultat kommer man til, hvis man lader Bestemmelserne gjælde efter Ordlyden ogsaa overfor anonyme Forfattere, og det blev jo noget Unormt. Hvis man mener, at det ikke omfatter de anonyme Forfattere, kommer man jo imidlertid ind i en Uretfærdighed. Dette er ikke nogen Anse, der kan gjøres særlig gjældende mod Lovforslaget, men den rammer den bestaaende Eftertrykslov af 1857. Naar jeg altsaa omtaler dette her, er det ikke af den Grund, at jeg vil rette nogen Behreidelse mod det foreliggende Lovforslag, men for yderligere at understøtte den Betragtning, som er fremkommen baade i det andet Thing og her i Dag, at Eftertryksloven trænger til en Revision. Naar man kunde gaa ud fra, at en saadan Revision snart vilde finde Sted, vilde man, tror jeg, kunde tage det roligere, lige overfor Lovforslagets § 2. Forsaavidt som man skulde have Strupler ved denne Paragraf kunde man altsaa trøste sig med, at det ikke har saameget at betyde, idet man snart kunde vente en Revision, hvorved man kunde faae Bestemmelsen, saaledes som den nu findes i Lovforslagets § 2, forbedret og tydeliggjort. Paa den anden Side kunde man ogsaa sige, at dersom man ad Aare kan vente en hel samlet Eftertrykslov, gjør det ikke saa nøie, om vi maa komme til at vente paa § 2 dette Aarstid eller to endnu. Der er jo gaaet en lang Aarrække, i hvilken vi ikke have haft en saadan § 2, og man maa dog egentlig indrømme, at det er først i den allernyeste Tid, at man har følt Savnet af en saadan Bestemmelse. Jeg tror ikke, at der før i den nyeste Tid egentlig har været Klage over den Art Misbrug, som Lovforslagets § 2 sigter til at hæmme. Negtes kan det ikke, forekommer det mig, at der er noget meget Begrundet i, hvad den ærede første Taler i Dag ansførte om, at det er overordentlig vagt og ubestemt, hvad der skal

anses for at være en utilladelig Dramatisering. Jeg tror paa den anden Side ikke, at man kan slaa sig til Ro med, at den nu gjældende Eftertrykslov skulde være et tilstrækkeligt Værn mod den Slags utilladelige Dramatiseringer, som man har haft for Tid. Den Bestemmelse, der indeholdes i Eftertrykslovens § 14, at Karakteren for Eftertryk ikke ophæves derved, at der ved Gjengivelse af et Skrift foretages enkelte Forkortelser, Tillæg eller Omstrivninger; er aabenbart ikke tilstrækkelig, thi den Forandring eller Omstrivning, som enhver Dramatisering nødvendigvis forudsætter, vil ikke kunne siges at indskrænke sig alene til enkelte Bendinger. Medens jeg erkjender som sagt, at der er Noget i Bestemmelsen, § 2, som ligger under en uheldig Bagdel, saa maa jeg paa den anden Side dog finde det høist naturligt, at man har draget denne Sag frem, eftersom jo det, der er passeret i den nyeste Tid, virkelig maa siges at give Grund dertil. Man kan ikke negte, at dette at dramatisere et literært Arbejde uden Forfatterens Samtykke er en meget utilladelig og utilbørlig Handling; det er en Krænkelse ikke blot af Forfatterens literære Eiendomsret, forsaavidt som den har økonomisk Betydning, men det er ogsaa en Krænkelse, eller kan være en Krænkelse af hans, om man maa kalde det saaledes, literære Æres Ret. Det kan være, at en Forfatter paa ingen Maade mener, at hans Arbejde egner sig til at dramatiseres ligesaa godt som det kan være, at han vil forbeholde sig selv den Fortjeneste, som der kunde have af at dramatisere Arbejdet. I begge Henseender gjør den Mand, som tiltager sig Ret til at benytte hans Arbejde, Indgreb i Forfatterens Rettighed, og det forekommer mig, at det er Noget, man fra alle Sider maatte erkjende. For mit Vedkommende finder jeg det altsaa meget naturligt og rigtigt, at denne Sag er bleven draget frem, men jeg har en Følelse af, at det maasse kan være, at Tiden bliver noget knap til at tilvejebringe den fornødne Enighed om, hvorledes denne § 2 skulde omarbejdes. Skulde det ske, vilde det forsaavidt være mig en Tilfredsstillelse. Derimod tror jeg, at den ærede sidste Taler har Ret i, at § 1 i dette Lovforslag kan man ikke lade ligge; den maa man i hvert Fald have i denne Rigsdagssamling. Det, jeg ønsker at henstille til ærede Medlemmers Overveelse, og hvorom jeg ogsaa vilde sætte Pris paa at høre den høitærede Ministers Udtalelse, er, om han anser det for at være magtpaaliggende at faae Lovforslagets § 2 ud, dersom man gaar ud fra den Forudsætning, at man